

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 2. V Ljubljani, dne 1. februarja 1914. XXII. teč.

Prihod pomladi.

Pa na naš je vrt
oј sinička priletela,
na sneženo vejo sela,
pa je pesmico zapela,
fuj, fuj, cicifuj:

»Kdaj prisije spet
topli pomladanski solnček,
kdaj priklíje spet
iz zemljice cvet —
fuj, fuj, cicifuj?

Kdaj spet pride v gozd
majnika radóst,
da bom spet vesele pesni
pela mladi vesni —
fuj, fuj, cicifuj?»

Pesem to zapela,
pa je odletela
tjakaj v tihi breg
gledat, kak se taja sneg —
fuj, fuj, cicifuj.

Bogumil Gorenjko.

Mladi junaki.

2. Junaški otrok.

Na Japonskem so ob času hudega preganjanja živel bogoljubni starši, ki so imeli edinega otroka in ga zelo ljubili. Zato so se na vso moč trudili, da bi ga vzgajali v čednosti in strahu božjem. Toda radi nežne sinčkove mladosti jih je jako skrbelo, bo li mogel prestati grozovite bolečine mučeništva, ki bržkone zadene tudi njega.

Nekega dne sta sedela pri ognju oče in mati vsa žalostna ter se s potrjim in boječim srcem pogovarjala o svojem ljubem sinčku. »Midva,« reče oče, »upava, da bova mogla z božjo pomočjo prestati mučeniško smrt za sveto vero; toda kaj bo z našim nežnim otrokom? Ali bo imel toliko moči, da bi mogel pretrpeti muke mučeništva na tezalnici? O Bog, nikar ne dopusti, da bi bil izkušan nad svoje moči, da bi zatajil svojo vero in bi midva ne imela ob ločitvi s tega sveta sladke nade, da se snideva z njim v onem življenju.«

Tako je govoril oče in se jokal in mati se je jokala in oba sta molila za blagor svojega otroka.

Otrok pa se je medtem, kakor bi ne slišal njunega pogovora, igral s kosom železa, ki ga je grel na ognju. Ko je bilo železo že rdeče, je vzel razbeljeno železo v roke, ne da bi razodeval kako bolečino. Oče in mati preplašena prihitita, da bi mu iz rok iztrgala morilno igračo, in preplašena ga vprašata, kaj naj to pomeni.

»Dokazati sem vam hotel,« odgovori otrok, »kažoč opečeno roko, da imam z božjo pomočjo dovolj moči, da bi pretrpel mučeniško smrt za vero.«

S čutom največjega občudovanja in veselja sta objela junaškega otroka in pokleknila sta pa zahvaljevala Boga za to tolažbo in milost. Kmalu potem so vsi trije umrli za sveto vero in prejeli krono mučeniške zmage.

Kje je zajemal slabotni deček toliko junaške moči? Milost božja ga je podpirala!

Najprej molitev, potem igrače.

3. Junaška hčerka.

Na Kitajskem je postava, da se takemu, ki po-neveri državni denar, odsekata obe roki. Nekoč se je uradnik pregrešil zoper to postavo in torej zaslužil ono strašno kazen. Njegova hčerka pa se opogumi in gre k cesarju prosit za svojega očeta. Poklekne pred cesarja in reče: »Vem pač, veliki cesar, da morajo biti moj nesrečni oče kaznovani po postavi. Na, tukaj imaš obe moji roki namesto očetovih. Saj sta tudi last mojega očeta; toda preslabotni sta, da bi oskrbovali številno družino. Vzemi torej moji roki in pusti očetovi, da bodo z njima, ko so zapodeni iz tvoje službe, mogli rediti mojega starega očeta, moje sestre in brate, mene in sebe.« Cesarja je tako ganila otroška ljubezen te hčerke, da je radi nje odpustil kazen očetu.

» M a n a «.

Za našo pečjo.

Piše Grabonošec.

Naš dedek — oh, kako jih imamo radi! Lahko si pač mislite, kako se veselimo večerov, ko sede naš dedek na klopi ob veliki peči in pripovedujejo. Preprosti so naš dedek; toda, če mi verjamete ali ne, vedo pa veliko, veliko.

Ko bi vi vse to slišali, kar nam pripovedujejo iz svojih mladih dni in pa iz spominov na svoja dolga in trudapolna potovanja po svetu!

Stari so pa naš dedek, zelo stari; a ne po duhu, le po telesu. Tako so modri in se spominjajo vsega, kar se je zgodilo že kdovekdaj. Njih spomin je čil in živahen, da bi se ga razveselil in si ga poželed marsikateri mladenič.

Vem pa, da bi tudi vi, mladi čitatelji, radi izvedeli, kaj nam pripovedujejo naš dedek in kako nas uče po svojih bogatih izkušnjah, ki so si jih pridobili po svetu.

I.

V svojih mladih letih sem veliko hodil po tuji zemlji, so nam pričeli pripovedovati nekoč. Ko sem šel v svet, daleč čez »veliko lužo«, smo hodili tam v Ameriki za delom in za kruhom. Po hudem naporu in stradanju smo slednjič vendarle dobili delo.

Delo, da, ljubi vnučki moji; delo, kajti brez dela tudi v Ameriki ni jela. In meni se je tistikrat godilo tako hudo, da bi še našemu psu ne privoščil niti sence tistega trpljenja. Ko sem bil mlad, sem mislil: v Ameriki lete dolarji kar z neba — pa ni bilo tako. Dela nisem dobil kmalu, kakor sem mislil doma, da bodo tam že kar čakali name. In tako mi je jelo primanjkovati denarja ter mi ga je končno zmanjkalo. Silno sem stradal in iskal, pa mislil na svojo ljubo slovensko domovino, kjer bi lahko vsak dan zaslužil lepe denarce, a sem bil tako lakomen in sem hotel več, le še več in hitro. Takrat sem šele zvedel, kaj je tujina. Tujega jezika tudi nisem znal; bil sem navezan le na tuje tolmače.

V svoji duši sem v tistih dnevih, polnih skrbi in žalosti, premišljeval in spoznal, da se me drži grda napaka — nezadovoljnost in pohlepnost. Spoznal sem pa tudi, da me Bog že tepe za to, in sklenil sem, da odpravim ta greh s trdim delom v potu svojega obraza.

V rudniku smo delali težko in trdo dan za dnevom ter bili vedno v veliki smrtni nevarnosti. Mislite si, ljubi moji vnučki, kako je človeku pri srcu, če stoji globoko pod zemljo — včasih v velikanski votlini, včasih v ozkem hodniku, in ne more biti niti trenotek brez skrbi, da se ne zvali nanj kak kamen ali kak kos premoğa. Neštetokrat sem se spomnil svojega doma, kjer sem lahko delal brez skrbi na varnem ravnem polju pod milim domačim nebom, uživajoč zdrav in čist planinski zrak.

A bil sem v Ameriki. Nazaj pa nisem mogel, ker ni bilo denarja, pa tudi hotel ne bi bil, ker sem se hotel izpokoriti za svojo pohlepnost po denarju.

Mnogo nas je bilo delavcev in vsi smo stanovali v raznovelikih delavskih hišah. Jaz sem bil s

šestimi neoženjenimi delavci skupaj v eni hiši. Nam nasproti je pa stanovala slovenska družina s Štajerskega.

Bili so tam trije otroci, Milan, Jožek in Mina, in o teh vam hočem kaj povedati. Kakšni so bili, to boste spoznali sami.

Neke nedelje popoldne — so nadaljevali dedek, ko so si prižgali drugo pipo, — so se igrali ti trije otroci z drugimi otroki zadaj za hišami na velikem travniku. Bili so žogo in prav veselo skakali za njo. Naenkrat se pa prične Milan prepirati radi žoge s sosedovim Cirilom. Prav krepko se je zaletaval vanj — seveda z jezikom — in to tako dolgo, dokler se ni Ciril razsrdil in ga je prav izdatno nabunkal.

Temu je sledil vsevprek silen krohot. Mislite si, kako je pogrelo to Milana. Vrelo je v njem silne jeze. Kot vreteno se je zasuknil in že ga ni bilo več na igrišču.

Ves rdeč od silne jeze jo je mahnil naravnost v sobo. Sedel je na stol v kot k svoji učni mizici, zakril žgoča lica z rokami ter zajokal.

Kdo vé, kaj mu je vse rojilo po glavi; kakšne naklepe je koval, kako maščevanje si je izmišljal. Gotovo je pletel načrt, kako bi povrnil tovarišu udarce, ki so izzvali tak zaničujoč zasmeh in precejšnje bolečine.

Kot bi ga upičil gad, plane naenkrat pokonci. Nekaj mu je šinilo v glavo. Gotovo je bilo to dozo-relo maščevanje, ki ga je koval v svojem srcu ves čas ob mizi.

Toda Milan ni bil pokvarjen deček; njegovo srce je bilo še dosti plemenito in je rado odpuščalo. V razburjeni njegovi notranjosti se je med slonenjem in premišljevanjem oglasil naenkrat neki skrit glas in mu prigovarjal: »Kaj pa, Milan, ko bi ti vzel vso krivdo nase, pa šel k tovarišu, pa ga poprosil odpuščenja in se poravnal ž njim?« — »Ne, kaj bodo pa rekli drugi tovariši? Zasmehovali te bodo in imeli za strahopetca,« se je uprl v njem neki drug glas. Pa prvi še ni odjenjal in zopet je prigovarjal: »Ni li to večja strahopetnost, če se sramuješ njih smeha in

zaničevanja, namesto da bi hitro šel in se spravil!« — In glejte, ljubi moji, prvi glas je zmagal. Resnično je odšel Milan na pot — v nepoznano, svetlo deželo velikodušnosti. Ni vedel, kako se mu bo tam godilo in kako se bo končalo. Srce mu je pa burno utripalo kot kakemu velikemu raziskovalcu, ko je našel nekaj novega, še nepoznanega. Brzo plane Milan po stopnicah in naravnost k stanovanju tovariša. Potrka, vstopi, zaduha še enkrat globoko in izpregovori: »Ti se znabiti čudiš, ljubi Ciril, da prihajam. Tudi jaz se čudim. Prosim te odpusčenja, ker sem te danes tako užalil, da si me moral oteptati!« . . . Nekaj hipov je bilo popolnoma mirno v sobi. Le dihanje se je slišalo, in oba sta se gledala čisto v zadregi —, kot bi se oba sramovala, da nista našla že prej boljše poti, kot je tepež in srd. Segla sta si prijateljski v roki, se poigrala in pregledovala knjige. In to tako svečano in v taki sreči, kot bi pravkar doživela nekaj velikega in izrednega. Milan, ki je našel to novo pot, je odšel zvečer veselega in srečnega srca. Gotovo ni bil nič manj srečen v svoji duši kot največji raziskovalec, če se mu posreči najti do pičice vse.

Otroci moji, tega dečka sem videl sam; a pravili so mi tudi drugi o njem. Dosti sem razmišljal o Milanu ter sem ga imel odtedaj še veliko rajši. Če sva se kdaj kje srečala, dal sem mu vedno kak darček, če sem le kaj premožel zanj. Rad sem se pogovarjal z njim. Užival je pa splošno spoštovanje tudi pri vseh drugih, in starši so ga bili zelo veseli.

II.

Drugi večer so dedek nadaljevali. Saj se pa tudi braniti niso mogli, ker jim nismo dali prej miru.

Takole so nam pravili —: Včeraj se vam povedal, kako je našel Milan lepšo pot, kot je prepir in pretep, in kako sta bila te iznajdbe vesela oba s Cirilom in mi vsi z njima.

Danes vam pa povem, kak mojster je postal Milan, ko je obvladal in obrzdal samegasebe.

Ob koncu šolskega leta so hoteli napraviti učitelji učencem malo veselje. Zato so priredili zadnjo soboto pred sklepom šolskega leta izlet v sosednji kraj in tam šolarsko veselico z deklamacijami, petjem, ribjim lovom, z različnimi igrami in s poučnim izprehodom po lepi okolici.

Točno ob eni popoldne je odpeljal vlak s postaje. Vsi trije otroci, Milan, Jožek in Mina, so obedomali že ob pol dvanajstih, ker je bilo treba precej prej oditi. Postaja namreč ni bila preveč blizu nas.

Po kosilu so se šli hitro preobleč.

Pa glejte, kaka smola! Časa malo, a pri oblačenju je šlo Milanu vse narobe. Nova srajca, ki si jo je oblekel, se nikakor ni dala zapeti; bila je obrnjena narobe. Ko si je obuval črevlje, se mu je utrgal trak in moral je dobiti in vdeti novega. Pograbila ga je že jeza in mrmraje je vdeval drugega. Ko si je hotel umiti roke, spolzelo mu je mokro milo iz roke in zdrknilo je po gladkih tleh daleč pod posteljo. Ni čuda, da je Milan godrnjaje lezel pod posteljo in iskal mila. Treba je bilo klobuka. Oziral se je, a nikjer ga ni bilo. Pustil ga je bil zjutraj v spalnici. Ves nevoljen je dirjal iz sobe v sobo, treščil v kuhinjsko mizo in razbil na njej stoječo skledo. Na materino povelje je moral še pobrati črepinje. Razletel bi se bil od jeze. Da se mora prav sedaj, ko je čas tako kratek, vse tako zelo mešati! Končno je pa vendar dobil srečno klobuk in zbežal za bratom in sestro po stopnicah. Kajti ta dva, boječa se, da zamudita, sta odšla že med tem, ko je on pobiral črepinje ubite sklede. Pa, že zopet smola! Komaj pridirja pred vežna vrata in hoče za onima, ki sta bila že daleč spredaj, zasliši nad seboj mamin glas: »Milan, kaj misliš brez denarja na vlak? Tebi ga še nisem dala. Pozabil si prositi!«

To je bilo preveč! V zadnjem trenotku, ko je bil že na cesti, mora še enkrat nazaj, in vlak bo vsak hip odpeljal. Kaj bi storila na njegovem mestu večina dečkov? Lahko si mislite, kako bi razsajali. Oni pa, ki so dobro vzgojeni in se boje staršev, bi se vrnili mogoče brez besede, a z obrazom, ki bi bil ves zelen od jeze.

Milan pa — kot da ga je prevzela neka neznana duševna moč — je dovršil mojstrsko delo v tem težavnem položaju. Storil je nekaj, česar ne bi pričakoval nihče. Stresel se je mogočno — kot bi hotel odbiti napadajočo besnost — hitel je po stopnicah smejočih se lic, stopil v kuhinjo z vedrim obrazom ter dejal: »Hvala, mamica, da ste me opozorili na to. V strašni naglici sem še na denar pozabil. Prosim, dajte mi ga, kolikor veste, da ga rabim za vožnjo!«

Seveda je imela dobra mati denar že pripravljen ter mu ga je hitro dala. — »Hvala, ljuba mamica, in z Bogom!« — — Bliskovito se je okrenil in izginil, mirno žvižgajoč ono: »Ljubi maj, krasni maj — —«

Na kolodvor je prišel prav zadnji hip ves spehan — a blažen in srečen. Zavedal se je, kaj je storil v zadnjem trenutku, ko bi vsak drugi besnel od togote. Zadovoljen je bil Milan sam s seboj in ni nihče bil ves tisti popoldan bolj pomladansko radostno razpoložen kot Milan v svoji veliki sreči.

Ko dečka ni bilo več doma, se je mati od veselja razjokala. Kako bi se tudi ne; saj je bil Milan v hiši prava zvezda vodnica za brata in za sestro, ki nista bila povsem taka.

(Konec prihodnjič.)

Dvoje sanje.

Ugasnila je luč, in legli sta s hčerko, osemletno Marico, na trdo ležišče.

»Kdaj se pa vrnejo oče iz vojske?« je vprašala mater hčerka.

»Kdo pa to vé, dete moje!« je odgovorila mati. In njen glas je bil nevesel in poln slutenj.

V hipu se je domislila vsega.

Zatrobil je rog, in mož je vzel s stene puško in se je moral odtrgati od doma. Od nje, od otroka. Moral je iti, kamor je velel kraljevi ukaz, da se vojskuje za dom in gospodarja.

In zdaj je že tri mesece. In vojna še divjá in divjá vedno hujše, in vedno žalostnejše novice prihajajo iz nje.

»Samo, da bi se vrnil zdrav in živ! Veliko jih pobijejo v vojski,« je nadaljevala mati.

»Jaz vsak dan molim k angelu varihu, da bi jih obvaroval vsaj krogle, da bi se vrnili,« je pripomnila hčerka. »Le moli, Marica! Bogusliši molitev nedolžnega srca; usliši molitev otroka za svojega očeta.«

Zaprle so se jima trudne oči. Obe sta zaspali. Čulo se je polglasno dihanje; a nista zaspali srci, zasanjali sta. Kakor da je priletel bel golobček na okno — tako je sanjala žena — in potrkal s kljunčkom nanj, tanko in srebrno. Oj, nožice je imel pa vse krvave, in tudi kljunček je bil ves krvav.

»Kaj boš povedal, golobček?« je vprašala žena.

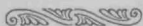
»Žalost bom povedal in bridkost,« je odgovoril golobček. »Letel sem čez polje. Na njem so ležali junaki in umirali; iz prsi jim je lila kri. In eden izmed njih me je poklical: 'Golobček, pridi sèmdol, prileti k meni, da ti naročim poslednji pozdrav!' Zletel sem, sédel možu na prsi, in naročil mi je: 'Polêti v tiho kočo — ob pobočju gore stoji ob bistri vodici, sredi vrtička stoji. Polêti tja in sporoči poslednji pozdrav moji ženi in Marici!' Tako je rekel in je izdihnil.«

Zastokala je žena, polglasno in pridušeno.

Pa tudi hčerka je sanjala.

Solnce je sijalo, in angelček je priletel. Ves je bil bel in srebrne perutnice je imel. Priletel je in sporočil Marici: »Uslišal sem tvojo molitev; oče je zdrav in se vrne —« In že je prijahal oče. Ves obraz se mu je svetil od sreče. Skočil je s konja in objel mater in njo. In z njim je prijahal sam kralj. Prijazno se mu je smehljal častiti obraz. Bil je v zlatem plašču, z diamantno krono na glavi, z zlatim žezlom v desnici. Razjahal je konja, vsega pokritega z dragoceno odejo, podal prijazno roko materi in njej in nasul na mizo zlatih cekinov: »Nate, družinica, da ne boste trpeli pomanjkanja, ker hrabro se je boril oče!« —

Zaklicala bi bila deklica veselja. Pa nevidna roka ji je tiščala prsi. Samo oči so se ji odprle, široko in zvedavo. Stisnila se je k materi in je boječe vprašala: »Kam pa so šli oče?« Bogumil Gorenjko.

Tožba Majke božje.

V gozdeku stoji kapelica,
Majke božje celica
v gozdeku sameva.

Pa je rekla Majka božja:
»Tu samuje moja celica,
celica ta tiha,
kakor dom meniha,
tiha, zapuščena.
Včasih le prihaja,
ko že solncece zahaja,
Mana, vdova osamljena,
tožit svoje bolečine. —
Vzdih, pa vesela spet odhaja,
kot naravi mladi,
kadar solnce sine,
se smejo ji lica.«

Tožbo Majke božje
slišale so ptičke,
gnezdeca so splele
krog kapelice,
pesmice so pele
krog tihotne celice.

Bogumil Gorenjko.

Bogoljubna pastarica.

Živela je v samotnem kraju ubožna pastarica, ki je prisrčno ljubila presveto Devico. Kadar se je njena čredica mirno pasla, je šla na bližnji hribček v kapelico Matere božje in je tam pobožno molila in detinsko častila nebeško Kraljico. Preprosto je zaljšala Marijino svetišče, kakor je vedela in znala. Nekega dne je nabrala cvetic po travniku, jih povila v venec in ga položila na glavo Marijinega kipa ter je zaupno govorila: »O Mati moja, kako rada bi ti na glavo dala zlato ali biserno krono; pa kaj, ko sem tako ubožna; sprejmi torej ta borni cvetlični venec v znamenje moje ljubezni do tebe!«

Tako in enako je dobra deklica častila Mater božjo in stanovitno obiskovala njeno svetišče na gričku. In nebeška Kraljica ji ni dolžna ostala.

Nenadoma je deklica nevarno zbolela in bližala se ji je zadnja ura. Zapuščena je ležala na postelji v revni koči. Njeni ljudje so imeli ravno veliko dela na polju, in ker niso mislili, da je smrt že tako blizu, so pustili ubogo hčerko samo doma. Uboga deklica pa je čutila, da se ji bliža smrt, in — oh, tako rada bi bila še prejela svete zakramente; pa nikogar ni bilo, da bi ji šel po duhovna. V tej veliki stiski se zaupno obrne do svoje nebeške Matere in jo milo prosi, naj je ne zapusti v tej stiski. In usmiljena Mati ni zapustila svoje zveste častilke. Nenadoma stopita v hišo dva misijonarja, ki sta se, trudna po dolgem potovanju, hotela tu nekoliko odpočiti. Prepričana, da ju je poslala Mati božja, se neizmerno razveseli in ju prosi, naj ji podelita sveto popotnico. Rada ji izpolnita željo. Ko je po njunem posredovanju prejela svete zakramente, se je deklica hvaležno nasmehljala in mirno zaspala v Gospodu, šepetaje besede: »O dobrotljiva, o usmiljena, o sladka Devica Marija!«

Nedolžnost — venec.

Ta venec je samo enkrat svež in zelen. Bog sam ga splete s svetimi rokami iz nežnih listkov in belih cvetk, ki jih natrga v tihem, ograjenem kotičku nebeškega raja; Bog sam ga ovije okrog glave otročiču, ko nastopi zemeljsko potovanje . . . Marsikateri deklici ukradejo zlobni škodljivci in hotljivi nesramneži to božjo diko; marsikateri mladenki raztrgajo notranji viharji izkušnav in strasti ta dragoceni in nenadomestljivi venček ter ga vržejo v blato . . . Koliko jih je, ki ga izgube vsled lahkomiselnosti in nepazljivosti, pa ga prodajo za prazen nič, za hipno zvedavost, za umazano trenutno veselje, ker ne poznajo njegove visoke vrednosti. — Dragi deček! Ljuba deklica! Venec nedolžnosti se ne da kupiti, ne odkupiti z nobenim denarjem in tudi ne z zlatniki. Ta venec bodi tvoj ponos, tvoja čast, tvoje veselje, tvoj biser, tvoj zaklad. In če bi te zopet kdo vprašal, čemu si pristopil v vrsto Marijinih otrok, zakaj si se vpisala v Marijin vrtec, pa odgovori pogumno in odločno: Zato, da obvarujem venec, ki mi ga je Bog dal!

A. Č.

Marijinemu otroku v spomin.

V prvi številki letošnjega »Angelčka« smo vam poročali veselo novico, da smo tudi v Spodnji Šiški ustanovili Marijin vrtec, v katerem je precej pognalo mnogo nežnih Marijinih cvetic. A danes vam naznanjamo, da se je v tem kratkem času ena Marijina cvetka že razcvetela in tudi že dozorela. Utrgala si jo je nebeška vrtnarica Marija.

Ta Marijina cvetka je učenec naše šole **Ludovik Filipič**, star 12 let. Pred dvema letoma se je ustrašil psa. Ta strah pa mu je povzročil hudo bolezen, ki se imenuje »kostna jetika«. Dvajset dolgih mesecev se je naš Ludovik boril s to boleznijo. Toda bil je vsem najlepši zgled potrpežljivosti in vdanosti v voljo božjo. Akoravno je bilo njegovo šibko telo preležano, polno

ran, noge vsled bolečin popolnoma sključene, akoravno ni mogel uživati hrane, ne spati, je vendar večkrat ponavljal: »Rad bi seveda umrl, pa vendar še rad trpim, ako Bog tako hoče.«

Ljubil pa je prav posebno Marijo. Prosil je gospoda kateheta, da so ga sprejeli v karmelsko bratovščino.

† Ludovik Filipič.

Toda to mu še ni bilo zadosti. Ko se je ustanovil Marijin vrtec v Spodnji Šiški, tedaj je bila njegova srčna želja, da bi tudi on postal otrok Marijin, cvetka Marijinega vrtca. — Bilo je 14. decembra lanskega leta. Okoli 60 dečkov in deklic Marijinega vrtca je spremljalo mašnika, ki je nesel našemu Ludoviku presv. Rešnje Telo na dom. Po sv. obhajilu pa je bil sprejet med srečne Marijine otroke. Vestno je opravljal vsakdanje molitve. Ko pa se mu je bližala zadnja ura in ni mogel sam moliti, tedaj

je milo prosil druge, rekoč: »Molite, molite, ker jaz ne morem.« Mesec pozneje pa se je naša ponižna vijolica, cvetka Marijina, že razcvetela. Umrli je zgledni Ludovik 13. januarja t. l. Presadila ga je nebeška vrtnarica Marija iz tega zemeljskega svojega vrtca v nebeški raj, kjer ga bode objemala večna pomlad, kakor pravi pesem, ki jo je tako rad prebiral v svoji bolezni. Naj jo tukaj navedemo njemu v spomin:

Lastovke ptičice,
ve se poslavljate,
ve se odpravljate
daleč na jug.
Letos sem z vami pel
pesmice tihih sreč.
Oh! pa ne bom jih več
drugo pomlad.

Ko se povrnete,
pesmi zapojete —
oh, ko bi mogel jih
z vami še jaz!
Toda ve ptičice,
ko se povrnete,
mene objemal bo
temen že grob.

Če pogrešite me,
le poiščite me,
pa mi zapojte
nad grobom sladko:
»Tisočkrat blagor ti,
ker ti razcvela je,
ker te objela je
večna pomlad.«

Dà, tisočkrat blagor ti, dragi Ludovik, ki se veseliš pri Mariji v nebeškem vrtcu. Ne zabi nas! Prosi tam, kakor si obljubil, preden si se ločil, blagoslova tudi nam!
P. E.

Dobra misel.

Zgleden Marijin otrok združuje ljubezen do Marije tudi z ljubeznijo do staršev, zato naj bi slovenski očetje in matere že iz ozira na lastno korist skrbeli, da bi bili njih dobri otroci sprejeti v Marijine vrtce in v Marijine družbe. — Nedavno je vzorna članica mladinske kongregacije v Ljubljani z drugimi tovarišicami vred dobila od svojega voditelja ljubko čudodelno svetinjico Matere božje. Povprašana pozneje, če je že prejela svetinjico, odgovori nekako boječe: »Dà, prejela sem jo, pa sem jo

dala papanu, ko je šel z doma, da bi ga Marija varovala in bi se mu ne pripetila kaka nesreča.« Voditelj je pritrdil, da je čisto prav naredila, da je očeta izročila varstvu presvete Device, ter je pristavil: »Glej, da od papana ne boš terjala svetinjice nazaj, ampak obdrži naj jo zase in naj ostane v Marijinem varstvu; ti pa dobiš novo, prav tako, kot jo ima tvoj oče.« — Otroci Marijini! Ali ni to lepa poteza iz življenja mlade, pridne dijakinje, ki tako skrbi za svojega ljubljeneega očeta. Mimogrede povemo, da je njen oče v visoki cesarski službi, ki bo gotovo doživel še vesele in srečne dni v družbi z odlično hčerko.

A. Č.

Tam na jugu . . .

Tam na jugu, tam na jugu,
tam stoji zlat grad,
tam na jugu, tam na jugu
vlada zdaj pomlad.

Ali vesna zapustila
južni ta bo raj,
kmalu vesna povrnila
k nam se bo nazaj.

Nasejala bode cvetja
na širnô poljë,
spet prinesla bode petja
v žalostno srcé. Bogumil Gorenjko.

Listnica uredništva in upravníštva.

Rešitev naloge in šaljivega vprašanja priobčimo šele v prihodnji številki, ki izide v kratkem, zato, da imajo rešilci dovolj časa, če hočejo prijaviti svoje rešitve. — Glede cene moramo pripomniti, da morejo list prejemati za 1 K samo oni naročniki, ki naroče vsaj 10 izvodov skupno; sicer je celoletna naročnina 1 K 20 vin. Nekaj naročnikov še ni poslalo naročnine. Naj prejkoprej popravijo to zamudo!